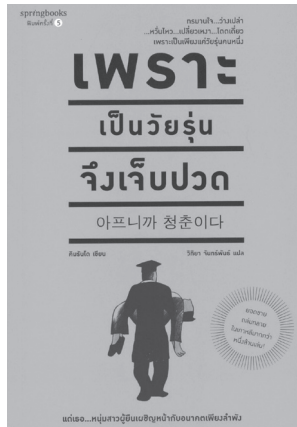

เพราะเป็นวัยรุ่น จึงเจ็บปวด

เขียน : คิมรันโด

แปล : วิทิตา จันทรพันธ์

187

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปาจรีย์ อ่อนสอาด*

วัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ บ้างก็ว่าเป็นวัยคว่ำผืน บ้างก็ว่าเป็นวัย
ทำทนาย เสี่ยงตาย ... เผอิญวันหนึ่งผู้เขียนได้พบหนังสือเล่มหนึ่ง สีสันและชื่อ
หนังสือสะดุดตา ข้อความบนหน้าปก เขียนไว้ ดังนี้

ทรมานใจ...ว่างเปล่า

.....หวั่นไหว.....เปลี่ยวเหงา..... โดดเดี่ยว

เพราะเป็นแค่วัยรุ่นคนหนึ่ง

* รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
เลขที่ 110/1-4 ถ.ประชาชื่น หลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
อีเมล: pacharee.ons@dpu.ac.th

เมื่อพลิกไปด้านใน พบข้อความ

แต่จน

ลูกชายที่รักของพ่อ
ซึ่งอายุกำลังจะครบยี่สิบ

พลิกต่อไปยังคำนิยม

“หากเปรียบเทียบชีวิตเป็นดั่ง “จิ๊กซอว์” อย่างที่คิมรันโดบอกไว้ ชีวิตในช่วงวัยรุ่นคงเป็นช่วงหนึ่งที่ต้องยากที่สุด เป็นช่วงแห่งการค้นหาตัวเองที่ไม่แน่ใจว่าจะเลือกเดินทางใด หรือจะต่อจิ๊กซอว์ชีวิตีให้ออกมาเป็นแบบไหน แต่ก็ยังเป็นช่วงที่สนุกและท้าทายมากที่สุดเช่นกัน

.....สิ่งที่คุณจะได้จากหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่ “คำตอบ” ว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตัวคุณ แต่จะเป็น “โอกาส” ในการได้ลอง “ทบทวนตัวเอง” นี้แหละ ทบทวน...ไม่ใช่เพื่อไม่ให้ต้องเจ็บปวดกับอะไรอีกเลยในชีวิต แต่เพื่อให้เจ็บปวดกับสิ่งที่ควรค่าแก่การเจ็บปวดเท่านั้น และไม่ต้องเจ็บโดยไม่จำเป็นอีก

.....ผู้ใหญ่หลายคนถ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ก็จะรู้สึกเจ็บปวดไม่แพ้กัน จากคำพูดของคิมรันโดที่สะท้อนชีวิตและปัญหาที่คล้ายกันของคนมากมายในปัจจุบัน ที่อาจกำลังหลงทางไปกับกระแสสังคม หรือกำลังรู้สึกเหน็ดเหนื่อยและสับสนกับชีวิตตัวเอง หรือผิดหวังซ้ำไปซ้ำมา แต่ถ้าใครอ่านแล้วรู้สึกเหมือนโดน “แทงใจดำ” ก็นับเป็นสัญญาณที่ดี ที่เรายังเจ็บแปลบกับเรื่องราวแบบนี้ได้ เพราะมันแสดงว่า เรายังไม่ได้ชินและซาไปกับชีวิตชะตาเดียว (ณัฐ ตักดาทร นักร้อง-นักแต่งเพลง ผู้เขียน มองทุกอย่างจากมุมมอง)

จากหน้าท้ายสุดจึงทราบว่าผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ คือ อาจารย์มหาวิทยาลัยชาวเกาหลีชื่อ คิมรันโด และเป็นคุณพ่อของลูกชายวัย 20 ปี และลูกชายซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น เป็นคุณน้า “วัยกลางคน” ผู้ช่วยแก้ความกังวลใจที่ไม่อาจบอกพ่อแม่ได้ เป็นพี่เลี้ยง “ที่แท้จริง” ผู้ช่วยลดความหวาดกลัว

ในอนาคตข้างหน้า เป็นอาจารย์ผู้ให้ความสุข สอนเรื่องชีวิต ความฝัน ความเจ็บปวด ให้แก่นุ่มสาวทั้งหลาย ถูกรักศึกษาเรียกขานว่า “ครูรันโด” มีความหมายยิ่งใหญ่กว่าอาจารย์ทั่วไป

คิมรันโดจบปริญญาตรีด้านกฎหมาย และปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยไซเดลจากนั้นไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยเซาเทิร์นแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ปี ค.ศ. 1997 เริ่มทำงานเป็นอาจารย์ประจำที่ภาควิชาการบริโภค คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยไซเดล ได้รับการยกย่องว่าเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดี ได้รับรางวัลมากมาย อาทิเช่น “รางวัลการศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยไซเดล” “รางวัลวิชาเรียนดีเด่นแห่งมหาวิทยาลัยไซเดล” “รางวัลที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกดีเด่น” ฯลฯ นอกจากนี้ยังเปิดอบรมให้แก่หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนหลายแห่ง เช่น ที่ว่าการกรุงไซเดล กระทรวงสาธารณสุข บริษัทซัมซุง บริษัทแอลจี ฯลฯ มีคอลัมน์ประจำได้แก่ “โน้ตเทรนด์ ของอาจารย์คิมรันโด” ในหนังสือพิมพ์เศรษฐกิจโซซอน วิลลีบิช และให้คำปลอบโยนแก่วัยรุ่นสาวผู้เจ็บปวดผ่านรายการ “เราจะสร้างชีวิตอย่างไร” ออกอากาศผ่านสื่อออนไลน์ของมหาวิทยาลัย

หนังสือเล่มนี้ เขียนโดยคิมรันโด แปลโดยวิฑิตยา จันท์พันธ์ ยอดชาย ถล่มหลายในเกาหลีมากกว่าหนึ่งล้านเล่ม ความยาวกว่า 250 หน้า ราคา 199 บาท แบ่งออกเป็น 4 ตอน 42 บท แต่ละตอนแต่ละบทล้วนประทับใจ สะเทือนอารมณ์ ผู้เขียนขอยกตัวอย่างบทหนึ่งที่น่าสนใจ ดังนี้

อย่าเล่นคนเดียว

“ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ปัจจุบันเปราะบางมากกว่าอดีต เพราะคนสมัยนี้มี ‘ความเป็นปัจเจกชน’ สูง คนในสมัยผมพี่น้องจะต้องใช้ห้องนอนเดียวกัน มีทะเลาะมีกระทบกระทั่งกันบ้าง ได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกันตั้งแต่เด็กๆ แต่ทว่าเด็กสมัยนี้เกือบ 50 เปอร์เซ็นต์ เป็นลูกคนเดียว ถึงแม้จะมีพี่น้อง แต่ทุกคนก็มีห้องนอนส่วนตัว อีกทั้งการเล่นส่วนใหญ่เป็นเกมที่เล่นเพียงลำพังได้ไม่

เหมือนการเล่นสมัยก่อนที่จะต้องเล่นร่วมกันหลาย ๆ คน เช่น กระโดดยาง เล่น ซ่อนหา ฯลฯ อีกทั้งเครื่องใช้ไฟฟ้าได้ถูกผลิตขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการส่วนบุคคลมากขึ้นเรื่อยๆ เช่น โทรศัพท์ MP3 เกมกวด PMP โน้ตบุ๊ก ฯลฯ เมื่อเข้ามาหาวิทยาลัยเด็กส่วนใหญ่เลือกที่จะพักอยู่หอข้างนอกเพียงลำพังมากกว่าอยากอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยร่วมกับ รूमเมท ”

คิมรันโด เล่าถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความสัมพันธ์ของวัยรุ่นเกาหลีปัจจุบัน ส่งผลให้ผู้คนส่วนใหญ่หันมาแก้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยการรู้จักเพื่อนใหม่ผ่านอินเทอร์เน็ต นักศึกษาส่วนใหญ่มีสื่อออนไลน์ส่วนตัว เช่น บล็อก ไฮเวิลด์(Cyworld คือ เว็บไซต์บริการเครือข่ายสังคมของบริษัทเอสเคคอมมูนิเคชั่น ชาวเกาหลีนิยมใช้เขียนบล็อกส่วนตัว หรือไดอะรี่ออนไลน์) มีทูเดย์(me2day คือ เว็บไซต์บริการบล็อกส่วนตัวของบริษัทเอ็นเอสเอ็น) ทวิตเตอร์ เฟสบุ๊ก เกมออนไลน์ส่วนบุคคล ฯลฯ มีเพื่อนมากมายที่ชีวิตจริงดูธรรมดาไม่มีจุดเด่น แต่ในแต่ละวันมีคนมาเยี่ยมชมบล็อกส่วนตัวมากกว่าร้อยคน หรือไม่ก็อาจมีตำแหน่งในเกมออนไลน์ในอันดับที่สูงมาก มีหลายเหตุผลที่ทำให้เรารู้สึกว่าการเล่นคนเดียวสบายใจกว่าการเล่นกับเพื่อนๆ ยิ่งคิดแบบนี้ก็ยิ่งไม่มีอารมณ์ร่วมกับคนอื่นๆ ในสังคม คิดว่าตัวเองเป็น “คนนอก”

จากประสบการณ์การเป็นอาจารย์อันยาวนาน คิมรันโด เล่าว่า ปัจจุบันมีนักศึกษามาเรียนคนเดียวเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เวลาพักหรือเวลากินข้าวก็รู้สึกว่าการอยู่คนเดียวสบายใจกว่าอยู่กับเพื่อนๆ สมัยก่อนเมื่อต้องทำงานกลุ่มก็อยากอยู่กลุ่มเดียวกันกับเพื่อนสนิท แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นต้องขอร้องอาจารย์ว่า “ช่วยจัดกลุ่มให้หน่อย” นอกจากนี้ ในรายงานกลุ่มก็ต้องเขียนอัตราส่วนการทำงานว่าใครทำงานมากน้อยต่างกันเท่าไร 10 เปอร์เซ็นต์ 40 เปอร์เซ็นต์ 50 เปอร์เซ็นต์ แบบมาด้วย อีกทั้งยังเห็นภาพนักศึกษาเล่นโน้ตบุ๊กคนเดียวตามร้านกาแฟทั่วไป ดูเหมือนว่าสังคมสมัยนี้เปลี่ยนเป็นสังคมที่รัก “การอยู่คนเดียว” เสียแล้ว

เขาให้ข้อคิดถึงปัญหาการขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของผู้คนในสังคม

ว่า “มนุษย์เป็นสัตว์สังคม สังคมไม่มีที่ให้อยู่ตัวคนเดียว คุณต้องพยายามเรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่นให้ได้ ไม่มีใครที่อยู่ลำพังได้ตลอดไปและไม่มีใครที่คิดเรื่องเพิ่มความสามารถ คิดเรื่องหางานอยู่ได้ตลอดเวลา เราต้องเปิดใจเก็บเกี่ยวประสบการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่ไม่เคยเรียนรู้ ขณะที่อยู่ชั้นประถม มัธยม และมัธยมปลายดู”

ทุกครั้งที่คิมรันโดได้ข่าวว่า มหาวิทยาลัยใดจัดตั้ง “โทรศัพท์ฮ็อตไลน์ ป้องกันการฆ่าตัวตาย” ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เขาจะรู้สึกมวนท้องอย่างบอกไม่ถูก การที่มีคนเข้ามาเยี่ยมชมบล็อกส่วนตัวเป็นร้อยคน หรือมีคนตามทวิตเตอร์เป็นพันๆคน จะมีความหมายอะไร หากปราศจากเพื่อนที่พร้อมจะรับฟังปัญหา กลัดกลุ้มที่หนักหนาจนถึงขั้นทำให้คิดฆ่าตัวตาย

“ผมไม่ได้ต้องการบอกว่า โลกออนไลน์เป็นสิ่งสมมติ ไม่มีความสัมพันธ์ที่แท้จริง ผมเองก็มีบล็อกส่วนตัว โฮมเพจ มินิโฮมเพจ และทวิตเตอร์เช่นกัน สื่อออนไลน์เป็นสื่อสร้างสรรค์ที่สนุกมาก แต่สังคมออนไลน์ก็คือ สังคมออนไลน์ เราไม่สามารถออฟไลน์ชีวิตในสังคมจริงเพื่อมาอยู่ในโลกออนไลน์ได้ตลอดเวลา ต้องใช้สังคมออนไลน์ให้เหมาะสม อย่าหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในสังคมจริง” เขาเสนอแนะ

นอกจากนี้ เขายังเสนอแนะเพิ่มเติมอีกว่า “คุณต้องถูกผู้อื่นรบกวน ต้องชำเลื่องมองกิจกรรมรอบข้าง ต้องเสนอหน้าอยู่เสมอ ไม่ใช่เข้าชมรมเพื่อเพิ่มความสามารถ แต่ต้องเข้าชมรมที่ได้กลั่นอายุความเป็นมนุษย์ แม้ว่าจะรู้สึกไม่สนุกเอาเสียเลย แต่ในงานเทศกาลของมหาวิทยาลัยก็ควรออกมาเที่ยวเล่นบ้าง เหมือนวัฒนธรรมของคนรุ่นก่อนที่เพื่อนร่วมงานจะต้องไปกินข้าวด้วยกันจนเกิดความ “เคยชิน” ร่วมกันในที่สุด

“พวกคุณยังเป็นเด็กน้อย ผู้ด้อยประสบการณ์มาก ถึงแม้จะไม่ถูกใจใครถึงขนาดไม่อยากคุยด้วย ก็ต้องคิดที่จะปรับเปลี่ยนตัวเองก่อน เพื่อนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดี ไม่ใช่ว่าจะหาซื้อได้ทั่วไปที่ไหน ต้องพยายาม และสร้างสัมพันธ์นั้นขึ้นมาด้วยกัน “ คิมรันโดเตือนด้วยความปรารถนาดี

อย่าอยู่คนเดียว อย่ากินข้าวคนเดียว อย่าไปร้านกาแฟคนเดียว

ถ้ามีลูกศิษย์ถามคุณมันได้ว่า สิ่งที่คุณมีให้ได้หลังจากเข้ามหาวิทยาลัย
หรือก่อนเรียนจบคืออะไร

เขาตอบว่า

“ *ความสัมพันธ์ที่ดี* หรือว่าคุณตั้งใจจะเป็นหุ่นยนต์ที่ไร้ความรู้สึกกัน
ละ ปิดคอมพิวเตอร์ วางไอโฟน ลง และปลดปล่อยตัวเองไปกับฝูงชน”

บทความข้างต้นเป็นเพียงบทความเดียว ที่เหลืออีก 41 บทความเข้มข้น
ซาบซึ้ง ประทับใจ อ่านแล้วจะเข้าใจถึงแก่นแท้ของวัยรุ่นนเลยทีเดียว